

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 7Csp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820201045
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Melníková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2021:8820201045.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinou Melníkovou v právnej veci žalobcu: U. C. D.. XX.XX.XXXX, N. XXX XX C. XXX, právne zastúpený: JUDr. Andrej Cifra, advokát, ul. J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: C. Y. Z. V..Z., H. XXXX/XXX, XXX XX A., právne zastúpený: Advokátska kancelária Goliašová Gabriela s.r.o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia a náhradu trov konania, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom finančného zadostučinenia sumu vo výške 300 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou na tunajší súd dňa 05.05.2020 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 90,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.04.2020 do zaplatenia, aby určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy Č.: XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.10.2012 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom finančného zadostučinenia sumu vo výške 1.064,20 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň si žiadal priznať náhradu trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že účastníci konania uzavreli dňa 25.10.2012 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý žalobcovi úver vo výške 3.000,- eur, ktorý mal splácať v 48 splátkach po 117,40 eur. Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia zmluvy úvere (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) a to konkrétne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), i), j) Zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle zmluvy o úvere bol dohodnutý úrok vo výške 34,27 % ročne. Úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru (október 2012 pri spotrebiteľskom úvere do 5 rokov) dosahovala 14,54 % ročne. Dohodnutý úrok z úveru medzi účastníkmi cca 2,3x presahuje úrokovú sadzbu 14,54 %. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka (dobré mravy) ako aj § 39a Občianskeho zákonníka (úžera) a teda nesmie sa priečiť dobrým mravom alebo naplňať skutkovú podstatu úžery, inak je právny úkon absolútne neplatný. Vzhľadom na uvedené je potrebné dohodu o výške úrokov v zmluve o úvere považovať za neplatnú. Občianskoprávna úžera spôsobuje neplatnosť dojednania o úrokoch v celom rozsahu pre rozpor s dobrými mravmi, pretože úver je poskytovaný pri nadvláde veriteľa za úžernú cenu úveru. V zmluve o úvere je náležitosť celková čiastka uvedená vo výške 5.620,80 eur. Súčinom výšky mesačnej splátky 117,40 eur a počtu splátok 48 však je iná hodnota - 5.635,20 eur. Celková čiastka preto nie je v zmluve o úvere uvedená správne. V bode č. 47 zmluvy o úvere je výška RPMN určená rozpätím od 40,1 % do 42,8 %. Uvedenie hodnoty RPMN do zmluvy o úvere vo forme rozptylu percent nie je v

súlade so zákonom, nakoľko veriteľ je povinný uvádzať výšku RPMN v zmluve jednoznačne a jedným konkrétnym číslom (viď Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-290/19 zo dňa 19.12.2019). Takto vyjadrená RPMN v zmluve o úvere, t.j. uvedená vo forme rozpätia, je nezrozumiteľná a neurčitá. Z hodnoty RPMN uvedenej vo forme rozpätia percent jednoducho nie je možné určiť hodnotu RPMN, ktorá sa uplatňuje na konkrétny úver, a teda dochádza k absencii jednej z obligatórnych náležitostí, čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Náležitosť celková čiastka nie je v zmluve o úvere uvedená správne a náležitosť RPMN je uvedená nepresným údajom. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v súlade s písm. a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, v súlade s písm. b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedeného možno konštatovať, že úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, resp. že žalovaný nemal právo na odplatu za poskytnutý úver. Žalovaný poskytol žalobcovi v zmysle bodu č. 42 zmluvy o úvere úver vo výške 3.000,00 eur. Žalobca sumarizuje, že na zmluvu o úvere, z listiny označenej ako „Výpis z účtu za obdobie od 15.01.2015 do 29.08.2015“ vyplýva, že žalobca uhradil sumu vo výške 821,80 eur (7 x 117,40 eur), z listiny označenej ako „Výpis z účtu za obdobie od 16.01.2014 do 15.12.2014“ vyplýva, že žalobca uhradil sumu vo výške 1.291,40 eur (11 x 117,40 eur), z listiny označenej ako „Výpis z účtu za obdobie od 14.01.2013 do 18.12.2013“ vyplýva, že žalobca uhradil sumu vo výške 1.408,80 eur (12 x 117,40 eur), z listiny označenej ako „Poštové poukážky 8 ks“ vyplýva, že žalobca uhradil sumu vo výške 542,20 eur (3 x 117,40 eur + 100 eur + 30 eur + 3 x 20 eur). Spolu žalobca doposiaľ uhradil žalovanému na zmluvu o úvere 4.064,20 eur (821,80 eur + 1.291,40 eur + 1.408,80 eur + 542,20 eur). Žalobca má za to, že žalovaný nemal nárok na odplatu, ktorú od žalobcu prijal nad rámec istiny úveru. Ak bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 3.000,00 eur a reálne už zaplatil sumu 4.064,20 eur, a súčasne je úver potrebné vyhodnotiť ako bezúročný a bez poplatkov, potom sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou 1.064,20 eur. K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo prvýkrát dňa 17.08.2015, kedy bola uhradená suma žalobcom vo výške 117,40 eur, z ktorej časť vo výške 65,00 eur bola započítaná na istinu úveru a časť vo výške 52,40 eur už predstavuje sumu bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalobca si podanou žalobou uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 90,00 eur, ktoré bolo prijaté žalovaným bez právneho dôvodu za obdobie od 20.03.2018 do 19.03.2019. Žalobca si uplatňuje zákonné úroky z omeškania vo výške 5,00 % ročne počnúc dňom 24.04.2020 (deň nasledujúci po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve zo dňa 16.04.2020). Žalobca využíva právo, ktoré mu je priznané § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. v spojitosti s § 137 písm. d) CSP. Rozhodnutie súdu osobitným výrokom o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru prinesie právnu istotu do predmetného úverového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca má v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj len ako „zákon č. 250/2007 Z.z.“) nárok aj na primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Žalobca požaduje finančné zadostučinenie vo výške 1.064,20 eur. Ak má mať primerané finančné zadostučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadostučinenie sa má rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu bola spôsobená bezdôvodným obohatením dodávateľa. Požadované finančné zadostučinenie zodpovedá celkovej výške bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný na úkor žalobcu získal a vo vzťahu ku spôsobu a intenzite porušenia zákona zo strany žalovaného, považuje jeho výšku za primeranú a zodpovedajúcu účelu inštitútu finančného zadostučinenia, ktoré je dodávateľ povinný poskytovať poškodenému spotrebiteľovi. Žalovaný v predmetnej veci konal voči žalobcovi spôsobom odporujúcim zákonu. Zakázané sú nekalé obchodné praktiky. Za nekalú sa považuje taká praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania a agresívna obchodná praktika. Požadované finančné zadostučinenie žalobcu je na jednej strane satisfakciou pre samotného žalobcu, ktorý bol vystavený protiprávnemu konaniu žalovaného, ale súčasne je aj vyjadrením sankcie, ktorá postihuje žalovaného, ktorý závadne konal (rozsudok NS SR 6 Obo 302/2006 z 20.03.2008). Ustanovenie § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Pre stanovenie kritérií výšky primeraného zadostučinenia je potrebné vychádzať zo zámeru zákonodarcu a z ustálenej

judikatúry, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Výška nároku žalobcu na priznanie finančného zadosťučinenia podlieha úvahe súdu a pokiaľ teda došlo k zníženiu požadovaného nároku súdom, nejedná sa o procesný neúspech žalobcu.

2. O predmetnej žalobe rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 23.10.2020 a to tak, že I. súd konanie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 90,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 90,- eur od 24.04.2020 do zaplattenia zastavil. II. Súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy Č.. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.10.2012 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom finančného zadosťučinenia sumu vo výške 1.064,20 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. IV. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný čiastočne nárok uznal čo do výšky vrátenia bezdôvodného obohatenia vo výške 90 eur s príslušenstvom ako to požadoval žalobca, túto sumu uhradil po podaní žaloby. Preto pre späťvzatie žaloby v tejto časti súd konanie zastavil. Súd prvej inštancie považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Dohoda o výške úrokov je preto absolútne neplatná a úver považoval za bezúročný. Dôsledkom nesprávneho uvedenia RPMN, v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy prvoinštančný súd rozhodol, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia v sume 1064,20 eur. Žalobca sa úspešne domáhal vyslovenia porušenia práva spotrebiteľa a preto uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia bolo dôvodné. Pri určení výšky tohto primeraného finančného zadosťučinenia súd vychádzal zo skutkových okolností. Súd zistil, že žalobca sa úspešne domáhal vyslovenia porušenia povinností žalovaným v konaní, kde bol zastúpený právnym zástupcom. Uvedené konanie žalobca inicioval na podnet svojej manželky. Pre obavu o zabezpečenie jeho rodiny, keď má tri maloleté deti, začal opäť navštevovať psychiatrickú ambulanciu pre svoju skoršiu diagnózu, ktorá spôsobuje, že je citlivejší na niektoré situácie a podnety. Žalobca si ako primerané finančné zadosťučinenie uplatnil iba sumu skutočnej škody, nad rámec škody si neuplatnil žiadnu finančnú náhradu a preto súd jeho nároku vyhovel.

3. V zákonom stanovenej lehote podal proti výroku o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. V konaní je nevyhnutným skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia v hodnote 1064,20 eur. Žalovaný vyplatenie žalovanej sumy vo výške 1060,24 eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Namietal, že v čase priznania primeraného finančného zadosťučinenia nebolo právoplatne rozhodnuté o porušení práv spotrebiteľa. Žalovaný žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v I., II. výroku nadobudol právoplatnosť dňa 10.12.2020.

5. Žalobca sa k odvolaniu písomne vyjadril. Považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia za primeranú. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, tak primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanej veci do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Pri posudzovaní primeraného finančného zadosťučinenia treba brať podľa žalobcu do úvahy aj nasledovné kritéria: spôsobená materiálna ujma; hrozba ďalšej materiálnej ujmy; trvanie materiálnej ujmy, k dobrovoľnému splneniu celého nároku žalovaným dodávateľom nedošlo; psychicky náročná situácia pre žalobcu, ktorý je psychiatrickým pacientom.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny a tiež priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd o odvolaní rozhodol uznesením zo dňa 10.6.2021 a to tak, že zrušil rozsudok vo výroku o finančnom zadosťučinení a súvisiaci výrok o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia a uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd neskúmal splnenie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. V čase rozhodovania o primeranom finančnom zadosťučinení spotrebiteľ preukázateľne sa ešte úspešne nedomohol rozhodnutia súdu o porušení práv a povinností zo strany žalovaného v zmluve o úvere Č.. XXXXXXXXXXXX. Tieto výroky súdneho rozhodnutia neboli ešte právoplatné, a preto nebola splnená prvá zákonná podmienka priznania finančného zadosťučinenia. V tom čase súd nemal objektívne rozhodnuté, že úver je bezúročný a bez poplatkov, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Z obsahu odôvodnenia priznanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia však nie je zrejmé, z akých dôkazov a zistených skutkových okolností súd prvej inštancie vychádzal pri posudzovaní rozsahu priznaného nároku žalobcu. Z obsahu odôvodnenia nevyplýva, akými právnymi úvahami sa súd riadil, keď žalobe vyhovel práve čo do sumy 1064,20 eur. Súd prvej inštancie síce uviedol, že vychádzal zo skutkových okolností v danom prípade, že žalobca sa úspešne domáhal vyslovenia porušenia povinností žalovaným v konaní, uvedené konanie žalobca inicioval na podnet svojej manželky. Žalobca pre omeškanie so splátkami úveru bol obťažovaný úkonmi žalovaným - výzvami, ktoré doložil do spisu, ako uviedol aj telefonicky, bol vystrašovaný tým, že jeho dlh bude ešte narastať. Pre obavu o zabezpečenie pre jeho rodinu, keď má tri maloleté deti, začal opäť navštevovať psychiatrickú ambulanciu pre svoju skoršiu diagnózu, ktorá spôsobuje, že je citlivejší na niektoré situácie a podnety. Súd nijako bližšie nešpecifikoval a nekonkretizoval skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobca má nárok na sumu v rozsahu 1064,20 eur, ani intenzitu zásahu do práva žalobcu, ktorú pre určenie rozsahu jeho nároku na primerané finančné zadosťučinenie považoval za rozhodnú. Z hľadiska výšky priznávaného primeraného finančného zadosťučinenia v prvom rade žalobca musí tvrdiť a označiť dôkazy na individualizáciu nároku. Pre určenie výšky nároku musí objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťoval a prežíval. Následne prvoinštančný súd pri stanovovaní výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia odôvodní priznanú výšku presvedčivo, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vznikutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. ktorá mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie, resp. na kompenzáciu majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tejto forme úvahy preto nezodpovedá priznaná suma 1064,20 eura. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať základom a výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

7. Predmetom konania tak ostal nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 1064,20 eur a nárok na náhradu trov konania.

8. V písomnom vyjadrení k žalobe pred vydaním rozsudku súdu prvej inštancie právny zástupca žalovaného k nároku na finančné zadosťučinenie uviedol, že základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy (aspoň potenciálnej hrozby ujmy) aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne - kumulatívne ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadosťučinenia, ide o zadosťučinenie, ktorého účelom je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom uplatnenia tohto

inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujma vznikla, inak nie je čo reparaovať. Ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie môže priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv, alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými zákonmi. Z hľadiska § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa. Konaniu vedenému pod sp.zn. 7Csp/47/2020 nepredchádzalo žiadne konanie, v ktorom by si žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práv alebo povinností zo strany žalovaného. Ďalej dodal, že v konaní je nevyhnutné skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia až v hodnote 1064,20 eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 600 eur / pravdepodobne tu chcel uviesť 1.064,20 eur/ považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Preto nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa neho nie je dôvodný.

9. V replike právny zástupca žalobcu k nároku na finančné zadosťučinenie uviedol, že finančné zadosťučinenie je určitou satisfakciou pre žalobcu za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekonal v súlade so zákonom. Spotrebiteľ nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla a spotrebiteľ sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Zákon nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. Výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú kritéria a to: intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Jediným kritériom pre priznanie finančného zadosťučinenia je primeranosť. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6do/127/2017 z 30.01.2019, na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 7Co/125/2019 z 27.02.2020, na rozsudok Krajského súdu Prešov sp.zn. 2Co/137/2016 z 24.05.2017. Dodal, že má zato, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa môže rovnať výške vzniknutého bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, čo je suma 1.064,20 eur, ktorá uvedená suma zodpovedá finančnej ujme, ktorá spotrebiteľovi nielen hrozila, ale v skutočnosti vznikla. K replike predložil potvrdenie o prijatej platbe od žalovaného vo výške 90,- eur dňa 29.05.2020.

10. Po vydaní rozsudku súdu druhej inštancie právny zástupca žalobcu v písomnom podaní uviedol, že je potrebné prihliadať na objektívny fakt, že v posudzovanej veci už bolo právoplatne judikované porušenie právnej povinnosti žalovaným, ktoré sa premietlo do výroku o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V druhom rade je potrebné vziať do úvahy objektívne a subjektívne faktory, ktorými žalobca preukazuje dôvodnosť svojho nároku a to a) spôsobená materiálna ujma a jej trvanie (pokračujúce bezdôvodného obohatenie na strane dodávateľa vo výške 1.064,20 eur od 17.08.2015 do 19.03.2019), čo sa premietlo do zníženia disponibilných príjmov žalobcu a spôsobilo finančné problémy jeho rodine; b) žalobca mal v danom období súčasne vyživovaciu povinnosť voči trom maloletým deťom; c) žalobca je psychiatrický pacient a už pred súdnym konaním musel čeliť tlaku mimosúdneho vymáhania nedôvodnej pohľadávky žalovaným, čo viedlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu po stránky psychickej a súčasne i fyziologickej - zvýšený krvný tlak (telefonáty a písomné výzvy žalovaného resp. jeho právneho nástupcu smerujúce k vymoženiu neexistujúceho nároku; d) k dobrovoľnému splneniu nároku žalovaným pred začatím tohto súdneho konania nedošlo ani na základe predžalobnej výzvy zo dňa 14.06.2020; e) priebeh súdneho konania v tejto veci je pre žalobcu stresujúcou a psychicky náročnou záležitosťou, nakoľko žalovaný odmietal dobrovoľne plniť nárok žalobcu resp. zastaviť mimosúdne vymáhanie neexistujúcej pohľadávky, žalobcovi ostávalo súdne konanie ako jediná možnosť na ochranu svojich práv, čo je s ohľadom na jeho zhoršený zdravotný stav obzvlášť náročné. Z uvedeného vyplýva, že porušenie právnych povinností žalovaným viedlo k významnému zhoršeniu majetkovej a sociálnej

situácie žalobcu a jeho rodiny a súčasne negatívne ovplyvnilo zdravotný stav žalobcu. Na základe uvedeného sme toho názoru, že rozsah a intenzita zásahu do práv žalobcu bola v predmetnej veci rozsiahla a hlboká. V treťom rade je pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia potrebné vziať do úvahy aký môže mať konkrétna suma dopad na samotného žalovaného t.j. do akej miery to môže ovplyvniť jeho ekonomické správanie a do budúcna zlepšiť jeho disciplínu pri dodržiavaní spotrebiteľských práv. Inak povedané aká sankcia by mohla byť pre žalovaného primeraná a odrádzajúca, aby sa mu neoplatilo porušovať spotrebiteľské predpisy. Podľa verejne dostupných údajov na portáli finstat.sk v roku 2020 boli tržby žalovaného v sume 6.225.000 eur a zisk v sume 865.000 eur. Podľa hospodárskej situácie žalovaného možno bez pochyb usudzovať, že požadovaná výška finančného zadosťučinenia nemôže žalovaného v jeho ekonomickej činnosti nijako ohroziť. Pritom je potrebné zohľadniť, že prípad žalobcu nie je bežným už v tom, že sa vôbec dostal pred súd a bol už z časti právoplatne súdom aj rozhodnutý.

11. Po vydaní rozsudku súdu druhej inštancie právny zástupca žalobcu v písomnom podaní uviedol, že v požadovanom finančnom zadosťučinení primeranosť žalovaného nároku absentuje. bol to práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru, výslednou sumou, ktorú má na základe úverovej zmluvy z poskytnutého úveru uhradiť, s výškou mesačnej splátky a aj s dobou trvania zmluvného vzťahu bol oboznámený. Taktiež si bol vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. Poukázal na odôvodnenie rozsudku zo dňa 09.06.2021 Okresného súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp.zn. 31Csp/50/2020, podľa ktorého: „Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia súd konštatuje, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia (zákonodarcom), treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Súčasne však toto finančné zadosťučinenie nesmie predstavovať neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa na strane žalobcu. Súd má pritom za to, že vyplatením bezdôvodného obohatenia došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, avšak nie k naplneniu sankčnej, odradzovacej a odmeňovacej funkcie tohto inštitútu. K určeniu výšky primeraného finančného zadosťučinenia, poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018, podľa ktorého: "Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany." Súd v zmysle uvedeného považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 200,- eur. Súd pri určovaní danej sumy ako primeranej prihliadol na skutočnosť, že žalobca musel v danej veci ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nereagoval na návrhy zmierneho riešenia veci a vystavil spotrebiteľa neistote počas celého priebehu konania, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je kvantifikovateľná výškou priznaného bezdôvodného obohatenia v sume 1.769,74 eur. Na druhej strane súd prihliadol na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný používal agresívne obchodné praktiky (opakované vylepovanie informačných listov o dlhu spotrebiteľa na vchodové dvere, neprimerané obťažovanie výstražnými listinami, telefonátmi a pod., ktoré sa vyskytujú v prípade iných poskytovateľov úverov), u žalobcu nebol tvrdený, ani preukázaný zásadný dopad na jeho sociálnu situáciu z dôvodu preplatenia úveru, rovnako nebol tvrdený, ani preukázaný zásadný vplyv porušenia povinností žalovaného (preplatenia úveru, či správania žalovaného v konaní) na jeho emočné prežívanie (okrem neistoty v súdnom konaní), prípadne aj so vznikom dôsledkov (vznik psychických problémov, či ochorení), ktoré všetky aspekty by odôvodňovali priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia. Aktuálnu prax slovenských súdov je taká, že výška primeraného zadosťučinenia sa pohybuje v obdobných prípadoch na úrovni 100,- až 300,- eur (napr. rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/229/2020 zo dňa 30.4.2021 - priznaná suma zadosťučinenia 100,- eur pri bezdôvodnom obohatení 490,- eur; rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/81/2020-87 zo dňa 23.10.2020 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17CoCsp/54/2020 zo dňa 25.3.2021 - priznaná suma 300,- eur pri bezdôvodnom obohatení 7.135,80 eur; rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.

zn.16Csp/229/2020 zo dňa 18.3.2021 - priznaná suma zadosťučinenia 300,- eur pri bezdôvodnom obohatení 217,- eur a určení dvoch neprijateľných zmluvných podmienok).

12. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, zmluvou o úvere, písomnými vyjadreniami, vylúchom zástupcov a účastníkov, výzvami žalovaného a zistil tento skutkov stav:

13. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že pri vyslovení úveru za bezúročný a za bezpoplatkový si žalobca môže uplatňovať finančné zadosťučinenie z dôvodu vyhlásenia, že došlo k porušeniu práv alebo povinností. Ak má byť splnená funkcia finančného zadosťučinenia a to, aby voči žalovanému mala odradzujúci účinok, aby žalovaný nepristupoval k porušeniu právnych predpisov, je dôvodné uvažovať o výške primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré sa rovná spôsobenej škode, resp. bezdôvodnému obohateniu. Súčasne sa má poskytnúť aj satisfakcia žalobcovi za to, čo musel v dôsledku porušenia tejto právnej povinnosti žalovaným podstúpiť. Úver bol žalobcovi poskytnutý vo výške 3.000,- eur a vyplatil naň žalovanému sumu 4.064,20 eur a pri určení úveru za bezúčelový a bezpoplatkový činí bezdôvodné obohatenie vo výške 1.064,20 eur. Keďže však uvedený nárok ako bezdôvodné obohatenie mohlo by byť namietané pre premlčanie, žalobca si uplatnil nárok na nepremľčané bezdôvodné obohatenie vo výške 90,- eur a zvyšok si uplatňuje ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je odlišným nárokom od bezdôvodného obohatenia alebo nároku na náhradu škody. Finančné zadosťučinenie má plniť funkciu preventívnu voči dodávateľovi, teda odrádzajúcu, a má mať aj satisfakčný rozmer vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ktorá bola spôsobená poškodenému klientovi - spotrebiteľovi a preto primerané finančné zadosťučinenie má byť v takej výške, aby sa neoplatilo dodávateľovi riskovať to, že súd bude konštatovať porušenie právnej povinnosti, ktoré bude konštatované súdom, resp. nebudú reagovať na výzvy spotrebiteľov a čakať, kým sa nároky poškodených spotrebiteľov premlčia. Preto odradzujúci účinok bude zabezpečený, ak finančné zadosťučinenie bude zodpovedať škode, ktorá mohla, resp. bola spôsobená spotrebiteľom. Bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného trvalo od 17.8.2015 do 19.3.2019, kedy bola žalovanému zaslaná výzva na plnenie bezdôvodného obohatenia. Doplnil, a súdu predložil výzvy zo strany žalovaného, ktoré boli doručované žalobcovi, ktorým žalobca a jeho rodina boli obťažovaní cez rôzne inkasné spoločnosti, ktoré poveril žalovaný s týmto úverom a táto situácia dospela do toho, že v dôsledku tlaku spojeného s vymáhaním pohľadávky, žalobca je tretí rok liečený na psychiatrii ambulantne. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že pokiaľ vrátil bezdôvodné obohatenie, ktoré bolo dôsledkom porušenia právnej povinnosti, tým súčasne bol splnený aj účel primeraného finančného zadosťučinenia, pretože plnenie z akéhokoľvek neplatného zmluvného dojednania by malo súčasne plniť aj sankčnú funkciu. K uplatňovanému primeranému finančnému zadosťučineniu uviedol, že jednou zo skutočností je aj to, že žalovaný sa musel zúčastňovať súdnych konaní, zvlášť v danom prípade, keď žalobca je bežný človek, ktorý nemá právnické vzdelanie, nemá skúsenosti s prebiehajúcimi súdnymi konaniami a nebol si ani vedomý, v čase keď uzatváral zmluvy, že platil splátky na základe úverovej zmluvy, ktorá odporuje zákonu. Taktiež, ak podával žaloby na súd, bol vystavený určitému tlaku minimálne v tom rozsahu, že nevedel, ako dopadne súdne konanie. Žalobca sa cítil nekomfortne, vzhľadom aj na diagnózu, pre ktorú je liečený na psychiatrickej ambulancii a je o to zraniteľnejšia osoba. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že výška primeraného finančného zadosťučinenia má byť paušalizovaná sumami 100 alebo 50 eur, pretože každý jeden prípad je potrebné posudzovať osobitne a to podľa jeho intenzity, rozsahu, trvania. Prax v skutočnosti je taká, že ak sa poškodený neobrátí na súd, tak spravidla k dobrovoľnému plneniu nedochádza. Aj keď zmluva, na základe ktorej si žalobca uplatňuje nárok, bola podpísaná v roku 2012, už v roku 2010 mal žalobca finančné problémy, ktoré vyústili do toho, že si musel zobrať úver, následne mal problémy so splácaním úveru, ktoré nepriamo spôsobili jeho diagnózu a to úzkostná fobická porucha. Žiadal, aby súd pri výške finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že porušenie práva spôsobil žalovaný, čo sa premietlo do toho, že sa bezdôvodne obohatil, aby súd zohľadnil súčasne obdobie, počas ktorého bezdôvodné obohatenie trvalo, čo malo nepriaznivý dopad na rozpočet rodiny žalovaného, ktorý je žiteľom 3 maloletých detí, aby prihliadol na výšku bezdôvodného obohatenia a skutočnosť, ako sa správal samotný žalovaný a to nielen na dôvody jeho obrany, a či sa snažil ujmu, ktorá bola spôsobená žalobcovi, nahradiť predtým, než mu bola doručená výzva zo strany žalobcu. Preto má zato, že výška primeraného finančného zadosťučinenia vo výške bezdôvodného obohatenia, je dôvodné. Ďalej dodal, že žalovaný popiera akúkoľvek zodpovednosť za dôsledky toho, ako už bolo konštatované že porušil právnu povinnosť. Porušenie právnej povinnosti žalovaného je základom nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný poukazuje na to, že žalobca si úver zobrať nemusel, že vedel, do čoho vstupuje, a pritom práve žalovaný ako dodávateľ mal byť ten, ktorý v prvom rade dbal na to, aby predával spotrebiteľské úvery legge artis a dodržiaval predpisy, čo v danom prípade nebolo.

Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30.02.2019 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky III.US/124/2020 z 15.04.2020. V zmysle týchto uznesení ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Ide o satisfakciu, ktorá nie je určená nijakým stropom, závisí od individuálnych okolností. V danom prípade poukázal na rodinné pomery žalobcu, sociálnu situáciu a jeho zdravotný stav, a táto satisfakcia môže byť teoreticky aj vyššia ako potenciálna hrozba majetkovej ujmy, ktorú si žalobca neuplatňuje a treba zobrať do úvahy aj to, kto bol porušovateľom povinností a odrádzajúci sankčný prvok má odradiť dodávateľov od takejto činnosti. Žalovaný bezdôvodne sa obohacoval od 07.08.2015 do 19.03.2019, počas tejto doby žalovaný nemal nárok na sumu bezdôvodného obohatenia a aj napriek tomu žalobca počas tohto obdobia ako aj jeho rodina čelila pravidelným vymáhačským telefonátom, sms-kám a listami, ktoré môžeme považovať za agresívnu obchodnú politiku, pretože toto obťažovanie trvalo na strane žalobcu cca 1 rok. Samotný žalobca z dôvodu svojej diagnózy, ktorá ho robí zraniteľnejšou osobou, a vo väzbe na to, že žalovaný nemal snahu dobrovoľne plniť a ani neplnil, tak sa stalo až po podaní žaloby, kedy žalobcovi uhradil sumu 90 eur, a nemal snahu ani uzatvoriť zmier, týmto nemožno konštatovať, že by na strane žalovaného bola nejaká sebareflexia.

14. Žalobca na pojednávaní súdu uviedol, že sumu 1.064,20 eur ako finančné zadostučinenie si uplatňuje z dôvodu, že potom, ako mu začala vyvolávať žalovaná spoločnosť, začal mať zdravotné problémy, lieči sa na psychiatrii a to už 2 až 3 roky a musí užívať lieky. Tohto času pracuje. Úver mu bol poskytnutý následne potom, ako bol telefonicky kontaktovaný zo strany žalovaného, že má predschválený úver a následne navštívil pobočku žalovaného, kde podpísal predmetný úver. S predschváleným úverom súhlasil, pretože v tom čase sa mu zišli peniaze. Zmluvu si prečítal narýchlo, bolo mu povedané, že dlh má splácať v splátkach. Dlh však nehradil načas a vtedy bol telefonicky kontaktovaný žalovaným a bol upozornený, že dlžná suma bude odstúpená na vymáhanie vymáhačskej spoločnosti a následne bude voči nemu podaný návrh na vykonanie exekúcie. Na každú upomienku žalovaného reagoval, telefonicky sa s ním spojil, na čo mu však žalovaný oznámil, že pohľadávku je potrebné zaplatiť vždy do 5 dní, v opačnom prípade sa náklady pohľadávky navýšia. Z dôvodu omeškania s úhradou splátok mu dokonca žalovaný doručil aj uznanie dlhu. Žalovaný ho telefonicky kontaktoval o úhradu dlžnej sumy, bolo to skoro každý druhý deň večer, na neho to veľmi zle vplývalo, dokonca ani nespál, pretože má tri maloleté deti, ktorým potrebuje zabezpečiť životné potreby. V zamestnaní, kde pracoval, nemal prácu výhodne platenú. V čase, keď si úver zobral, v roku 2012, pracoval ako zvärač živnostník, kde aj dodnes vykonáva túto činnosť. Podanou žalobou si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia a finančné zadostučinenie na podnet svojej manželky, ktorá rieši tieto záležitosti. Dodal, že telefonátmi zo strany žalovaného nebol obťažovaný len on, ale aj jeho rodina, a to strýko a bratranec. Prostredníctvom nich mu bolo odkazované, aby uhradil dlžnú sumu, a bolo im taktiež povedané, aby mu zapožičali finančné prostriedky na uhradenie dlhu. Naďalej pociťuje zdravotné ťažkosti, má ťažkosti so spaním, berie lieky na úzkosť a pravidelne navštevuje psychiatrickú ambulanciu. Predmetný úver si zobral na zakúpenie dreva na zimu. Obťažovanie zo strany žalovaného trvalo približne jeden rok, a to telefonátmi, sms správami, ako aj písomnými výzvami. Na tieto výzvy reagoval veľmi zle, pretože mal 3 maloleté deti, manželka nepracovala a z tohto začal pociťovať psychické problémy. Manželka sa s ním neustále hádala. K svojej súčasnej situácii uviedol, že manželka je zamestnaná 2 mesiace, predtým poberala opatrovateľský príspevok, má ešte jedného školopovinného syna. Jeho príjem sa pohybuje v rozmedzí 500-1200 eur. Naďalej musí užívať lieky. Okrem predmetného úveru má ešte ďalšie 2 úvery, ktoré spláca.

15. V záverečnom návrhu právny zástupca žalobcu uviedol, že pre posúdenie výšky primeraného finančného zadostučinenia nie sú dané žiadne kritériá, taktiež aj judikatúra je široká a rozsiahla. Výška primeraného zadostučinenia závisí od úvahy súdu. Má za to, že v danom prípade bola preukázaná osobitosť tohto konania, a to intenzita, rozsah zásahu do práv žalobcu, ktorá bola hlboká, a preto má za to, že je namieste priznať primerané finančné zadostučinenie v maximálnej možnej miere. Poukazuje na to, že účel primeraného finančného zadostučinenia je primeraná nejaká satisfakcia, pričom finančne možno veľmi ťažko vykompenzovať tie ujmy, ktoré majú nemateriálny charakter, ale dôležitá pri finančnom zadostučinení je sankčná zložka.

16. Žalovaný ani právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie nedostavili. Svoju neprítomnosť ospravedlnili a žiadali, aby súd konal bez ich neúčasti.

17. K žalobe žalobca priložil Úverovú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi konania 25.10.2012, podľa ktorej bol žalobcovi poskytnutý bezúčelový úver vo výške 3.000,- eur, ktorý mal splácať v počte splátok 48, pri výške splátky mesačne 117,40 eur. Ďalšie náležitosti zmluvy boli tieto: ročná úroková sadzba: 34,27 %; RPMN: od 40,1 % do 42,8 % * s tým, že zmluva pri popise * uvádza: presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru. Klient súhlasí s tým, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi po poskytnutí úveru. Celková čiastka splatená spotrebiteľom: 5.620,80 eur, priemerná hodnota RPMN: 21,3 %, termíny splátok: **, s tým, že pri ** je uvedený nasledovný popis: prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcej splátky je vždy 15.deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

18. Podľa výpisov z účtu žalobu ako sa nachádzajú na čl. 12 až 27 spisu vyplýva, že za obdobie od 15.01.2015 do 29.08.2015 žalobca uhradil sumu vo výške 821,80 eur (7 x 117,40 eur), za obdobie od 16.01.2014 do 15.12.2014 sumu vo výške 1.291,40 eur (11 x 117,40 eur), za obdobie od 14.01.2013 do 18.12.2013 vo výške 1.408,80 eur (12 x 117,40 eur), a podľa poštových poukážok 8 ks, žalobca uhradil sumu vo výške 542,20 eur (3 x 117,40 eur + 100 eur + 30 eur + 3 x 20 eur). Spolu žalobca doposiaľ uhradil žalovanému 4.064,20 eur (821,80 eur + 1.291,40 eur + 1.408,80 eur + 542,20 eur).

19. Predžalobnou výzvou zo dňa 16.4.2020 právny zástupca žalobcu vyzval žalovaného na vydanie sumy 1.064,20 eur ako bezdôvodného obohatenia v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej dňa 25.10.2012 Č.. XXXXXXXXXXXX z dôvodu, že zmluva má nedostatky a bola uzatvorená v rozpore s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je potrebné spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a za bezpoplatkový. Žalovaný bol vyzvaný na úhradu tejto sumy do 23.04.2020. Súdu predložil podací hárok o zaslaní tejto zásielky žalovanému dňa 17.04.2020.

20. Na pojednávaní žalobca súdu predložil predžalobnú výzvu na zaplatenie dlhu zo dňa 14.12.2016, ktorou bol žalobca vyzvaný na základe zmluvy uzavretej dňa 25.10.2012, číslo zmluvy XXXXXXXXXXXX vyzvaný na úhradu dlžnej čiastky vo výške 1.255,38 eur s tým, že aj v samotnej tejto výzve žalovaný uviedol, že na omeškanie žalovaného na úhradu dlžnej splátky bol už vyzvaný doporučeným listom zo dňa 03.05.2016. Taktiež súdu predložil aj upomienku spoločnosti žalovaného na úhradu dlhu z predmetnej zmluvy zo dňa 05.10.2015 s oznámením, že výška jeho dlhu je 61,68 eur.

21. Žalobca dodatočne súdu predložil potvrdenie, že od roku 2010 je liečený v psychiatrickej ambulancii ambulantne, bez hospitalizácie s diagnózou úzkostne fobická porucha.

22. Zároveň žalobca súdu predložil list adresovaný spoločnosťou I. G. Z. Z..F.P. zo dňa 22.07.2019 s označením Odstúpenie od dohody o splátkach k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX a list spoločnosti I. G. Z. Z..F.P. zo dňa 10.01.2020 s návrhom dohody o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach týkajúci sa zmluvy Č.. XXXXXXXXXXXX, ktorým bola navrhnutá žalobcovi dohoda na uznanie dlhu vo výške 2.032,80 eur s možnosťou splácania dlhu v 6 pravidelných splátkach po 50,- eur, s tým, že posledná splátka bude vo výške 1.782,80 eur. Taktiež bola predložená aj dohoda o uznaní záväzku zo dňa 21.05.2019, ktorým bola žalobcovi navrhnutá dohoda na uznanie dlhu vo výške 2.199,60 eur s návrhom splátkového kalendára v 11 splátkach po 50,- eur a v 12. splátke vo výške 1.649,60 eur.

23. V písomnom vyjadrení právny zástupca žalovaného uviedol, že tvrdenia žalobcu, že zažíva stres v dôsledku súdnych konaní, sú podľa neho práve spôsobené konaním žalobcu, ktorý sám iniciuje konania v zastúpení právnym zástupcom a poukázal na to, že na Okresnom súde Vranov nad Topľou bolo vedené konanie pod sp.zn. 11Csp/72/2019, na základe ktorého si uplatnil voči žalovanému sumu 6.088,30 eur a ďalšiu žalobu podal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vedenú pod sp.zn. 11Csp/65/2020 vo výške 6.088,30 eur. Uvedené konania popierajú tvrdenia o stresovej situácii žalobcu spôsobenej súdnymi konaniami.

24. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

25. V zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

26. V zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi; ustanovenia § 7 až 9 tým nie sú dotknuté. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

27. V zmysle § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

29. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

30. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

31. Po právoplatnosti výroku II. rozsudku zo dňa 23.10.2020 bolo preukázané, že žalobca sa úspešne domáhal vyslovenia porušenia práva spotrebiteľa, keď súd vyhlásil zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú a preto si uplatnil priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

32. Celkovo sa žalobca domáhal priznania finančného zadosťučinenia vo výške 1064,20 eur. Právo na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je závislé od úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi osobou - spotrebiteľom, ktorej porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. bola privedená určitá ujma. Účelom a zmyslom ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práva a povinnosti zo strany dodávateľa na súde.

33. Súd zistil, že žalobca sa úspešne domáhal vyslovenia porušenia povinností žalovaným v konaní, kde bol zastúpený právnym zástupcom. Uvedené konanie žalobca inicioval na podnet svojej manželky, ktorá sa neho rieši všetky situácie.

34. Podaným zvyškom žaloby sa žalobca domáha primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1064,20 eur, pričom výšku tohto primeraného finančného zadosťučinenia vyčíslil ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo žalobcovi zo strany žalovaného, aj keď je totožný s výškou rozdielu bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane žalobcu vzniklo. Dodal, že suma bezdôvodného obohatenia vo výške 90 eur bola uhradená žalovaným po podaní žaloby, išlo o nepremičanú výšku bezdôvodného obohatenia a zvyšok primeraného finančného zadosťučinenia si uplatní ako zvyšok bezdôvodného obohatenia, ktorý je už premičaný, avšak takúto výšku považoval za dôvodnú ako priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, vzhľadom na okolnosti daného prípadu, a to skutočnosť, že žalovaný pri podpise zmluvy so žalobcom, ktorý konal ako dodávateľ, porušil svoje povinnosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy predložil na podpis žalobcovi zmluvu, ktorá bola v rozpore so zákonom. Porušenie povinnosti žalovaného, a to predložiť žalobcovi zmluvu v súlade so zákonom, bola už preukázaná rozsudkom súdu prvého stupňa, vydaného dňa 23.10.2020, kedy súd rozhodol, že spotrebiteľský úver, poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.10.2020 bol určený, že je bezúročný a bezpoplatkový. Z dôvodu vyhlásenia tejto zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú mal za to, že bolo konštatované porušenie práva žalobcu a porušenie povinnosti žalovaného, a že tým bol splnený predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Poukázal na okolnosti daného prípadu, a to, že aj napriek výzvam žalobcu žalovaný odmietal zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie, ktoré sa v tomto konaní uplatňuje ako finančné zadosťučinenie, dĺžku doby, počas ktorej to bezdôvodne obohatenie na strane žalobcu trvalo a na okolnosti daného prípadu, že neustále bol rôznymi spôsobmi vyzývaný na uhradenie sumy, na ktorú žalovaný nemal nárok, všetky tieto okolnosti pôsobili nepriaznivo na žalobcu, čo sa týka jeho rodinného, ako aj zdravotného stavu.

35. S uvedeným nárokom žalovaný nesúhlasil. Mal za to, že požadovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je dôvodná, nakoľko podľa judikatúry súdov priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa pohybuje v rozmedzí 100 - 300 eur.

36. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privediť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

37. Súd má za to, že predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia teda splnený bol. V zmysle pokynu Odvolacieho súdu súd posúdil uplatňovanú výšku primeraného

finančného zadosťučinenia. Súd sa musel zaoberať povahou, intenzitou, trvaním a rozsahom pôsobenie nepriaznivého následku spôsobeného bezdôvodným obohatením sa žalobcu, a skúmať, ako ho pociťoval a čo prežíval. Podľa názoru Odvolacieho súdu výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nemôže striktno určovať podľa výšky ujmy, ktorá žalobcovi hrozila, resp. mu aj vznikla. Nemôže ani slúžiť na finančné sa obohatenie, resp. na kompenzáciu majetkovej škody. Súd preto pri zohľadnení predmetného prípadu konštatuje, že zo strany žalovaného dochádzalo ku konaniu, kde aj napriek tomu, že nemal nárok na zaplatenie zvyšku úveru, pretože zmluvu bolo potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú, opakovane vyzýval žalobcu na doplatenie sumy úveru, na ktorú nemal nárok, tým sa dopustil nekalého konania, a konania v rozpore s dobrými mravmi. Tým v rozpore so zákonom zasahoval do práva žalobcu, požadoval od neho nezákonné plnenie. Žalobca na pojednávaní prezentoval, že toto konanie žalovaného na neho nepriaznivo vplývalo, spôsobovalo to hádky v rodine a malo to negatívny vplyv na jeho zdravotný stav. Žalobca bol upozorňovaný, že v prípade, že dobrovoľne neuhradí požadovanú sumu, na ktorú bolo preukázané, že žalovaný nemá nárok, bude postihnutý vykonávacími konaniami. Takýmto konaním žalovaného súd má za preukázané, že bolo zasiahnuté do jeho osobnosti a za takéto konanie patrí žalobcovi finančné zadosťučinenie.

38. Žalovaný v Zmluve o úvere zakomponoval neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré predstavujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a ktoré nebolo možné spotrebiteľom individuálne upraviť.

39. Súd však mal za to, že finančné zadosťučinenie nie je možné priznať paušálne podľa výšky ujmy, ktorá žalobcovi vznikla. Súd preto zohľadnil, že žalobca musel podať žalobu na súd, domáhať sa určenia zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú, na výzvu žalobcu žalovaný nereagoval, a preto tieto tri základnú úkony žalobcu súd ohodnotil sumou 300 eur ako finančné zadosťučinenie za tieto úkony a konanie, ktoré žalobca musel absolvovať, aby bola zabezpečená jeho právna istota, aby žalovaný sa voči nemu nemohol domáhať ďalšej sumy, ktorá je v rozpore so zákonom. Aj vzhľadom na jeho rodinnú situáciu, zárobkové pomery a negatívne dopady, ktoré boli prezentované, súd mal na zo, že je primerané priznať primerané finančné zadosťučinenie sumou 300 eur.

40. Súd takúto sumu priznal aj z dôvodu, že bez toho, aby súd určil, že je zmluva bezúročná a bezpoplatková, by naďalej bol žalobca v právnej neistote, naďalej by mohol žalovaný požadovať od žalobcu zaplatenie ďalšej sumy, na ktorú nemá nárok a zabezpečenie si právnej istoty bez podania žaloby na súd by pre žalobcu nikdy nebolo zabezpečené. Tým, že žalobca sa musel zúčastňovať pojednávaní, aj na túto skutočnosť súd prihliadol pri určení finančného zadosťučinenia. Stanovenie kritérií pre priznanie finančného zadosťučinenia zákon neobsahuje. Súd po zhodnotení všetkých okolností na strane žalobcu a žalovaného stanovil túto výšku v sume 300 eur.

41. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi k recidíve a na upustenie porušovania spotrebiteľských práv, súd má zato, že takto určená suma bude plniť tieto funkcie. Takéto finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, ktoré viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Tak sa stalo aj v prejednávanej veci.

42. Podľa čl. 4 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

43. Podľa čl. 4. ods. 2 CSP, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej

spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

44. V konaniach, v ktorých rozhodnutie o výške plnenia závisí od úvahy súdu, predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania. Úvaha súdu sa môže týkať len skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia (nie základu uplatneného nároku). Pre priznanie plnej náhrady trov konania v tomto prípade nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu sporovej strany (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti). Úvaha súdu o výške plnenia sa musí opierať o hmotné právo, spravidla o právne normy, v ktorých je rozsah nároku upravený vymedzením právne relevantných kritérií a jeho samotné určenie (vyčíslenie) vyplýva z konkrétnych okolností danej veci. Pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti), a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume strana uplatňovala. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu.

45. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

46. Podľa § 251 Civilného sporového poriadku, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. Podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

49. V otázke rozhodovania o nároku na náhradu trov konania nová právna úprava neprevzala znenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Z komentárov k CSP však vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania v zmysle uvedeného ust. Občianskeho súdneho poriadku zostáva zachované, s odkazom na 255 ods. 1 CSP.

50. Predmetom celého konania bola žalobca o zaplatenie sumy 90 eur s prísli, vyslovenie zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú, a priznanie finančného zadosťučinenia. V konaní o zaplatenie sumy 90 eur s prísli, a vyslovenie zmluvy za bezúročnú a bezpoplatkovú bol žalobca úspešný v celom rozsahu. Pokiaľ ide o priznanie finančného zadosťučinenia, žalobca bol taktiež úspešný, čo do základu nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom celková výška finančného zadosťučinenia spočívala v úvahe súdu, teda aj v tejto časti bol žalobca úspešný v celom rozsahu. Z tohto dôvodu má žalobca nárok na náhradu trov o konania v plnom rozsahu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

51. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia písomne na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.